

**КОНСТАНТИН ДМИТРИЕВИЧ
БАЛМОНТ
ЖИВОТ В ДАТИ**

chitanka.info

1867 — Роден на 4 юни в имението Гумнишче, Шуйски уезд, Владимирска губерния. Баща му — Дмитрий Константинович Балмонт, небогат помещик, през целия си живот служи в Шуйския уезд като местен пълномощник, съдия, председател на земската управа. Според Балмонт — „тих, добър, мълчалив човек, който най-много цени свободата, селото, природата и лова“. Майка му — Вера Николаевна Лебедева — е жена властна и необикновена. „Майка ми — пише Балмонт — беше високообразована, умна и изключителна жена. Тя ме въведе в света на музиката, словесността, историята и езикознанието. Тя първа ме научи да разбирам красотата на женската душа, а тази красота смятам, че изпълва цялото ми творчество.“

По семейни предания предците му са преселници от Скандинавия или Швеция, а фамилията Балмонт първоначално е звучала Баламут. Не е известно кой я е преименувал по френски маниер, но такава френска фамилия действително съществува. Колкото до смяната на ударението, самият поет в писмо от 30 юни 1937 година до В. В. Оболянинов дава следното обяснение: „Баща ми произнасяше фамилията ни Балмонт, заради каприза на една жена аз започнах да я произнасям Балмонт. Но мисля, че правилното ударение е първото.“

Балмонт написва първите си стихотворения десетгодишен.

1884 — Изключен е от гимназията (VII клас) заради участие в кръжок, занимаващ се с разпространение на нелегална литература. Благодарение на връзките и усилията на неговата майка, му е разрешено да продължи в гимназията във Владимир, която завършва през 1886 година.

1886 — През есента постъпва в Юридическия факултет на Московския университет, но за участие в студентски вълнения през 1887 г. е изключен и изпратен в Шуя под надзор на полицията. През септември 1888 г. е възстановен, но малко по-късно сам напуска университета. През 1889 г. постъпва в Демидовския лицей в Ярославъл, но не го завършва, защото, както той сам си спомня по-късно, увлеченията по немската литература и превеждането на Ленау и Гьоте са много по-интересни от заниманията с юридическите науки.

1890 — След несполучлив брак с Лариса Михайловна Гарелина, след битови неуредици и нервна криза Балмонт прави опит за самоубийство. Той скача от третия етаж на хотела, в който живеят с жена си, но оцелява и остава задълго прикован на легло.

Излиза първата му книга „Сборник стихотворений“, която не му донася нито радост, нито успех. Унищожава почти целия тираж. Благодарение на приятели, получава поръчки за преводи.

Балмонт продължава преводаческата дейност до края на живота си. Той превежда от грузински, арменски, литовски, български (народни песни и „Русия“ на Иван Вазов), испански, английски и други езици. Марина Цветаева пише за Балмонт: „...Изучил 16 езика, той говореше и пишеше на особен, 17-ти език, на балмонтovski.“

Плод на огромния му труд са преводите на „Слово за Игорovia полк“, три книги на Шели, три книги на Едгар По, четири книги на Калдерон; превежда още Оскар Уайлд, Кристофър Марло, Лопе де Вега, Тирсо де Молина, Хауптман, Зудерман, Словацки, Врхлицки, Руставели, югославски народни песни и гатанки, литовски народни песни, „История на скандинавската литература“ и други над 10 000 печатни страници.

1894 — Излиза книгата му „Под северным небом“. Отзивите, общо взето, са положителни, но с редица уговорки. Отдава се дължимото на изяществото на формата, музикалността на стиха и усета за думата.

1897 — През есента Балмонт е поканен в Англия, чете лекции по руска поезия в Оксфорд. До края на века пътува много: Франция, Холандия, Англия, Италия, Испания.

1899 — Избран е за член на Обществото на любителите на руската поезия. Една след друга излизат книгите му: „Тишина“(1898), „Горящие здания“(1900), „Будем как солнце“(1903), които имат голям успех.

1904—1905 — Издателство „Скорпион“ отпечатва двутомник събрани съчинения, а през периода 1907—1914 — пълни събрани съчинения в 10 томи. Първото десетилетие на новия век е време на най-голяма популярност на Балмонт. За него пишат Горки, Блок, Брюсов, Бели, Городецки, Чуковски, Аненски, Балтрушайтис и др.

Балмонт издава 35 поетични и 20 белетристични книги. Невъзможно, а и ненужно е да изредим всички заглавия, но ще споменем някои от тях освен споменатите по-горе: „Литургия красоты“, „Жар-птица“, „Птици в воздухе“, „Хоровод времен“, „Зарево зорь“, „Ясень“, „Сонеты солнца, меда и луни“, „Дар земле“, „Марево“, „В раздвинутой дали“, „Светлослужение“ и др.

1905 — През януари заминава за Мексико и САЩ. През лятото се връща в Русия. Сътрудничи на „Новая жизнь“, пише сатирични и изобличителни стихотворения, ораторства по митинги. Жена му Е. А. Андреева-Балмонт споделя: „През 1905 година той страстно се увлече от революционното движение, по цели дни прекарваше на улицата, строеше барикади, държеше речи.“

Заминава за Париж за повече от 7 години.

1912 — Предприема грандиозно околосветско пътешествие: Лондон, Плимут, Канарските острови, Южна Африка, Мадагаскар, Южна Австралия, Полинезия, Цейлон и др.

1913 — След обявената амнистия се връща в Москва.

1914 — Войната го заварва във Франция, връща се в Русия през 1915 година, изнася лекции-концерти по цялата страна — от Свердловск до Омск и от Харков до Владивосток.

1917 — Възторжено приветства Февруарската революция и крушението на царизма. На първо време посреща Октомврийската революция напълно лоялно. По-късно я отхвърля, трактува я като „насилие“. В мечтите му революцията винаги се е съчетавала с Красотата — желана, недостижима, и колкото по-недостижима, толкова по-желана. Когато революцията става реалност, тя му се струва груба и дори страшна. И той я отхвърля.

1920 — Прави постъпки да замине в чужбина. Заминава в командировка за една година. Но тази година продължава 22 години, до края на живота му. Животът в емиграция се оказва много тежък за житейски неприспособения Балмонт. В писма до свои приятели той постоянно говори за нищетата и мизерното положение, в което се е оказал. „Извинете ме за неприветливото писмо. Дължи се на това, че до смърт съм омръзнал на самия себе си. Мисля си: «Поне да бях умрял».“ Но макар че живее трудно, че тежко преживява раздялата с родината, до края на живота си Балмонт не отстъпва от враждебната си позиция спрямо новия държавен строй.

1942 — на 24 декември умира в окупирания от хитлеристите Париж, в приюта „Русский дом“. Погребан е в Нуази-ле-Гран, близо до Париж.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.